

„To je od něj šlechetné,“ odpověděl mu hlas z rohu místnosti. „Císař si je určitě rád poslechně.“

Gurge se prudce otočil, připravený se bránit, nečekal však, že úder přijde od postele. Zavravoral, k zemi ho ale srazila až další rána. Někdo mu vykroutil obušek ze sevřených prstů a naklonil se k němu.

„Hledal jsi mě?“ zašeptal mu tentýž hlas do ucha. „Tak tady mě máš. Jsem Mikuláš z Bíliny a potěšení je na mé straně.“

„Veličenstvo.“

Mikuláš se pokusil uklonit tak hluboce, jak mu to jen jeho zranění dovolovalo. Rána na hrudi se podle jeho pečovatелů sice hojila, stále však při každém prudším pohybu bolela jako čert. Navíc se cítil slabý, nesnesitelně slabý.

Ale byl naživu.

„Nemusíš se mi klanět, pane z Bíliny,“ ujistil ho Fridrich Štaufský – nejen z vůle Boží, ale i s vydatnou pomocí českého krále císař Svaté říše římské. Nebo alespoň jeden ze dvou soupeřících císařů. „Posaď se,“ vyzval ho a ukázal na sametem polstrovanou stoličku.

Sám zůstal stát, aby jim nalil do křišťálových pohárů víno, což se vzhledem k jejich nerovnému postavení ani trochu neslušelo. Ale kdo byl on, aby poučoval samotného císaře?

„Vyslechli jsme tvého vraha,“ pokračoval Fridrich dřív, než se Mikuláš stačil zeptat. „Je to hrdlořez, ale musí být prostého ducha, že se nechal tak snadno nachytat.“

Nevěřicně se tomu zasmál a Mikuláš musel připustit, že ani on nemohl uvěřit svému štěstí. Johanité si dávali zatraceně dobrý pozor na to, koho mezi sebe vpustili, a každého poutníka pečlivě prověřovali i pozorovali. Robert je navíc dopředu upozornil, že se Habsburkové budou chtít mstít. Vrah se tedy sám zapletl do pavoučí sítě a ani si to neuvědomil, dokud nebylo příliš pozdě.

„Přiznal se?“

„Zazpíval jako slavík. I když ne tak vysoko, jak bude zpívat po našem... rozhovoru.“

Mikuláš se otrásl, zatímco císař jen pokrčil rameny.

„Může to působit krutě, ale ujišťuji tě, že jsem testikula nařídil odstranit z čistě vědeckých důvodů, ne pro potěšení. Vždycky jsem si přál řádně prostudovat, jak se kastráti liší od nás ostatních a co z nich dělá tak vynikající služebníky byzantských panovníků. Teď se naskytla skvělá příležitost. Ostatně je to pořád milosrdnější, než kdybych ho nechal popravit, jak by si bezpochyby zasloužil.“

„Jak pravíš, Veličenstvo.“

„Ale k věci. Ničema se přiznal, že skutečně slouží hraběti z Habsburku, který se chtěl pomstít za zranění svého syna při tom úžasném turnaji v Basileji. Jaká škoda, že ses ho nemohl zúčastnit, byla to neskutečná podívaná.“

„Vskutku škoda,“ zamumlal Mikuláš a zahanbeně sklopil zrak. Nechal se vážně zranit jinou najatou vražedkyní Habsburků, když jako hlupák naletěl její hře na oběť. A draze za to zaplatil týdny strávenými na lůžku i bolestí, která jím přes silné johanitské vývary doteď prostupovala.

„Syn za syna, chápu,“ pokračoval Fridrich, který sám zatím neměl ani ženu, natožpak děti. „Ale přesto je to zcela nepřijatelné chování, které nemohu u svého dvora trpět. Hraběti jsem nařídil, aby se vrátil zpátky na své panství, a dal mu jasně najevo, že je krevní msta vašich rodů u konce. Snad mohu předpokládat, že tomu rozumíš i ty sám?“

„O tom nemusíš mít pochyb, Veličenstvo,“ odvětil Mikuláš, ačkoli by prokletému Habsburkovi s potěšením zakroutil krkem. Ale kdo ví, třeba se ještě naskytne příležitost.

„A tvůj otec?“

„Za svého otce mluvit nemohu,“ připustil Mikuláš. „Ale jak víš, odjel na druhý konec říše, do Prahy, doručit českému králi tvou vzácnou relikvii. Určitě se nebude v nejbližší době vracet a rozhodně nemá ve zvyku vyřizovat si účty tím, že by si na dálku najímal vrahy.“